

[Behnke]

Endvidere mener vi, at der i det foreliggende lovforslag er kommet en enkelt ting for meget med, og det er i bilag 2, hvor der findes en opremsning af de forskellige områder, der bliver berørt af lovforslaget. Det drejer sig om boligydelse til pensionisterne. Det mener vi ikke skal være omfattet af dette lovforslag. Vi mener faktisk, det er fornuftigt, at boligydelse til pensionisterne bliver reguleret. Vi synes, at flest mulige pensionister skal blive længst muligt i eget hjem, og hvis den målsætning skal kunne lykkes, kræver det, at disse boligydelse får en naturlig stigning, så man ude omkring i de små hjem er i stand til at betale for, hvad det koster at bo dér.

Senere på dagen skal pensionisterne jo have en ordentlig én på hatten, når selve pensionen bliver reguleret ned. Og så synes vi ærlig talt ikke, der er nogen grund til, at man også i dette forslag piller ved boligydelse til pensionisterne.

Regeringens udgangspunkt er jo både i fremsættelsestalen og i selve lovforslaget, at der på det private arbejdsmarked er gennemført nogle overenskomster, som man forventer vil resultere i en reallønstilbagegang. Det synes vi er en helt forkert politik – ikke at man har gennemført de overenskomstforhandlinger, men at der bliver tale om en reallønstilbagegang. Vi mener, at Folketinget allerede i december måned burde have vedtaget en forhøjelse af den skattefri bundgrænse, og at den skulle have været formuleret på samme måde, som da vi i sin tid vedtog at afskaffe sømandsskatten, nemlig at det var et krav til overenskomstforhandlingerne, at man blev enig på det private arbejdsmarked om lavere bruttolønninger, og at det kombineret med en forhøjelse af den skattefri bundgrænse kunne resultere i, både at arbejdsgiveren slap billigere om ved at have sine medarbejdere, og at de ansatte samtidig kunne have fået en reallønsfremgang.

Men det vil regeringen jo ikke være med til, for regeringen er bange for, at det private forbrug skal blive for stort; regeringen vil helst have, at det private forbrug skal ned. Man har gennem kartoffelafgiften, gennem skattereformen og på anden vis medvirket til, at det private forbrug er gået ned. Det har fået den helt naturlige konsekvens, at tusindvis af handlende i detailledene, tusindvis af medarbejdere i butikker osv. har måttet se deres forretning blive luk-

ket, og det har resulteret i, at op imod 15.000 huse er på tvangsauktion osv. – en hel masse tragedier ude omkring, som man kunne have undgået, hvis man havde tilladt, at reallønnen havde fået lov til at stige, at vi havde fået vækst i samfundet, at vi havde fået en øget omsætning, og at vi havde fået fremgang for alle. Kun derved er man i stand til at skabe de ekstra arbejdspladser; kun derved er man i stand til at få det gjort bedre at være dansker.

Når regeringen endelig bebuder skattelettelser, er det tilsyneladende marginals-katten, man vil pille ved. Selv vismændene i den nok så omtalte rapport peger på, at der ikke er plads til generelle skattelettelser, altså at man f.eks. forhøjer den skattefri bundgrænse, man vil lempe marginals-katterne. Det er selvfølgelig også vigtigt at få lempet marginals-katten – eftersom alle skatter er hæslige, skal flest mulig af dem selvfølgelig afvikles – men ærlig talt, kassedamen i Irma, arbejdsmanden, pensionisten eller rengøringskonen får jo ikke ret meget ud af, at man lemper marginals-katten. Derfor er det stadig væk vores bud, at det, man skal tage fat på, er at få forhøjet den skattefri bundgrænse, for det vil være til gavn for alle, og det vil ingen som helst social slagside have. Senere skal vi også have fat i marginals-katten, men det må komme i en eventuel fase 2.

I dette forslag er der nævnt nogle beløb. Der er nævnt, at der i 1989 vil være en mindredgift på ca. ½ mia. kr. og lidt over 1 mia. kr. i 1990. Det synes jeg er interessante tal, for rent faktisk ville det samme provenu kunne hentes hjem til statskassen, hvis man fastfros vores ulandsbistand på 1988-niveau. Nu mener vi ikke, at de besparelser, der er i lovforslag nr. L 244, skal undgås – for 90 pct.'s vedkommende bakker Fremskridtspartiet op om dem, bortset fra som nævnt boligydelse til pensionisterne – men en stagnation eller endnu bedre en egentlig nedregulering af ulandsbistanden synes vi ville være en god foranstaltning. Vi så helst, at ulandsbistanden helt blev fjernet, men vi ville være helt tilfreds, hvis man i første omgang gjorde, som udenrigsministeren blev citeret for i går i Jyllands-Posten, nemlig at man lod vores ulandsbistand stagnere. Så kunne vi her i 1989 spare 500 mio. kr., og akkumuleret til næste år ville det være 1 mia. kr., der var sparet. Det ville altså betyde, at vi måske helt kunne slippe for at foretage den nedregulering i det folkepensionsforslag, vi senere på dagen skal behandle.